

What we believe and Why we believe What we believe? Ce credem și De ce credem Ceea ce credem?

The Baptist Faith and Message of SBC

I. The Scriptures

The Holy Bible was written by men divinely inspired and is God's revelation of Himself to man. It is a perfect treasure of divine instruction. It has God for its author, salvation for its end, and truth, without any mixture of error, for its matter. Therefore, all Scripture is totally true and trustworthy. It reveals the principles by which God judges us, and therefore is, and will remain to the end of the world, the true center of Christian union, and the supreme standard by which all human conduct, creeds, and religious opinions should be tried. All Scripture is a testimony to Christ, who is Himself the focus of divine revelation.

Exodus 24:4; Deuteronomy 4:1-2; 17:19; Joshua 8:34; Psalms 19:7-10; 119:11,89,105,140; Isaiah 34:16; 40:8; Jeremiah 15:16; 36; Matthew 5:17-18; 22:29; Luke 21:33; 24:44-46; John 5:39; 16:13-15; 17:17; Acts 2:16ff.; 17:11; Romans 15:4; Romans 16:25-26; 2 Timothy 3:15-17; Hebrews 1:1-2; 4:12; 1 Peter 1:25; 2 Peter 1:19-21.

II. God

There is one and only one living and true God. He is an intelligent, spiritual, and personal Being, the Creator, Redeemer, Preserver, and Ruler of the universe. God is infinite in holiness and all other perfections. God is all powerful and all knowing; and His perfect knowledge extends to all things, past, present, and future, including the future decisions of His free creatures. To Him we owe the highest love, reverence, and obedience. The eternal triune God reveals Himself to us as Father, Son, and Holy Spirit, with distinct personal attributes, but without division of nature, essence, or being.

A. God the Father

God as Father reigns with providential care over His universe, His creatures, and the flow of the stream of human history according to the purposes of His grace. He is all powerful, all knowing, all loving, and all wise. God is Father in truth to those who become children of God through faith in Jesus Christ. He is fatherly in His attitude toward all men.

Genesis 1:1; 2:7; Exodus 3:14; 6:2-3; 15:11ff.; 20:1ff.; Leviticus 22:2; Deuteronomy 6:4; 32:6; 1 Chronicles 29:10; Psalm 19:1-3; Isaiah 43:3,15; 64:8; Jeremiah 10:10; 17:13; Matthew 6:9ff.; 7:11; 23:9; 28:19; Mark 1:9-11; John 4:24; 5:26; 14:6-13; 17:1-8; Acts 1:7; Romans 8:14-15; 1 Corinthians 8:6; Galatians 4:6; Ephesians 4:6; Colossians 1:15; 1 Timothy 1:17; Hebrews 11:6; 12:9; 1 Peter 1:17; 1 John 5:7.

B. God the Son

Christ is the eternal Son of God. In His incarnation as Jesus Christ He was conceived of the Holy Spirit and born of the virgin Mary. Jesus perfectly revealed and did the will of God, taking upon Himself human nature with its demands and necessities and identifying Himself completely with mankind yet without sin. He honored the divine law by His personal obedience, and in His

substitutionary death on the cross He made provision for the redemption of men from sin. He was raised from the dead with a glorified body and appeared to His disciples as the person who was with them before His crucifixion. He ascended into heaven and is now exalted at the right hand of God where He is the One Mediator, fully God, fully man, in whose Person is effected the reconciliation between God and man. He will return in power and glory to judge the world and to consummate His redemptive mission. He now dwells in all believers as the living and ever present Lord.

Genesis 18:1ff.; Psalms 2:7ff.; 110:1ff.; Isaiah 7:14; 53; Matthew 1:18-23; 3:17; 8:29; 11:27; 14:33; 16:16,27; 17:5; 27; 28:1-6,19; Mark 1:1; 3:11; Luke 1:35; 4:41; 22:70; 24:46; John 1:118,29; 10:30,38; 11:25-27; 12:44-50; 14:7-11; 16:15-16,28; 17:1-5, 21-22; 20:1-20,28; Acts 1:9; 2:22-24; 7:55-56; 9:4-5,20; Romans 1:3-4; 3:23-26; 5:6-21; 8:1-3,34; 10:4; 1 Corinthians 1:30; 2:2; 8:6; 15:1-8,24-28; 2 Corinthians 5:19-21; 8:9; Galatians 4:4-5; Ephesians 1:20; 3:11; 4:7-10; Philippians 2:5-11; Colossians 1:13-22; 2:9; 1 Thessalonians 4:14-18; 1 Timothy 2:5-6; 3:16; Titus 2:13-14; Hebrews 1:1-3; 4:14-15; 7:14-28; 9:12-15,24-28; 12:2; 13:8; 1 Peter 2:21-25; 3:22; 1 John 1:7-9; 3:2; 4:14-15; 5:9; 2 John 7-9; Revelation 1:13-16; 5:9-14; 12:10-11; 13:8; 19:16.

C. God the Holy Spirit

The Holy Spirit is the Spirit of God, fully divine. He inspired holy men of old to write the Scriptures. Through illumination He enables men to understand truth. He exalts Christ. He convicts men of sin, of righteousness, and of judgment. He calls men to the Saviour, and effects regeneration. At the moment of regeneration He baptizes every believer into the Body of Christ. He cultivates Christian character, comforts believers, and bestows the spiritual gifts by which they serve God through His church. He seals the believer unto the day of final redemption. His presence in the Christian is the guarantee that God will bring the believer into the fullness of the stature of Christ. He enlightens and empowers the believer and the church in worship, evangelism, and service.

Genesis 1:2; Judges 14:6; Job 26:13; Psalms 51:11; 139:7ff.; Isaiah 61:1-3; Joel 2:28-32; Matthew 1:18; 3:16; 4:1; 12:28-32; 28:19; Mark 1:10,12; Luke 1:35; 4:1,18-19; 11:13; 12:12; 24:49; John 4:24; 14:16-17,26; 15:26; 16:7-14; Acts 1:8; 2:1-4,38; 4:31; 5:3; 6:3; 7:55; 8:17,39; 10:44; 13:2; 15:28; 16:6; 19:1-6; Romans 8:9-11,14-16,26-27; 1 Corinthians 2:10-14; 3:16; 12:31,13; Galatians 4:6; Ephesians 1:13-14; 4:30; 5:18; 1 Thessalonians 5:19; 1 Timothy 3:16; 4:1; 2 Timothy 1:14; 3:16; Hebrews 9:8,14; 2 Peter 1:21; 1 John 4:13; 5:6-7; Revelation 1:10; 22:17.

III. Man

Man is the special creation of God, made in His own image. He created them male and female as the crowning work of His creation. The gift of gender is thus part of the goodness of God's creation. In the beginning man was innocent of sin and was endowed by his Creator with freedom of choice. By his free choice man sinned against God and brought sin into the human race. Through the temptation of Satan man transgressed the command of God, and fell from his original innocence whereby his posterity inherit a nature and an environment inclined toward sin. Therefore, as soon as they are capable of moral action, they become transgressors and are under

condemnation. Only the grace of God can bring man into His holy fellowship and enable man to fulfill the creative purpose of God. The sacredness of human personality is evident in that God created man in His own image, and in that Christ died for man; therefore, every person of every race possesses full dignity and is worthy of respect and Christian love.

Genesis 1:26-30; 2:5,7,18-22; 3; 9:6; Psalms 1; 8:3-6; 32:1-5; 51:5; Isaiah 6:5; Jeremiah 17:5; Matthew 16:26; Acts 17:26-31; Romans 1:19-32; 3:10-18,23; 5:6,12,19; 6:6; 7:14-25; 8:14,18,29; 1 Corinthians 1:21-31; 15:19,21-22; Ephesians 2:1-22; Colossians 1:21-22; 3:9-11.

IV. Salvation

Salvation involves the redemption of the whole man, and is offered freely to all who accept Jesus Christ as Lord and Saviour, who by His own blood obtained eternal redemption for the believer. In its broadest sense salvation includes regeneration, justification, sanctification, and glorification. There is no salvation apart from personal faith in Jesus Christ as Lord.

A. Regeneration, or the new birth, is a work of God's grace whereby believers become new creatures in Christ Jesus. It is a change of heart wrought by the Holy Spirit through conviction of sin, to which the sinner responds in repentance toward God and faith in the Lord Jesus Christ. Repentance and faith are inseparable experiences of grace.

Repentance is a genuine turning from sin toward God. Faith is the acceptance of Jesus Christ and commitment of the entire personality to Him as Lord and Saviour.

B. Justification is God's gracious and full acquittal upon principles of His righteousness of all sinners who repent and believe in Christ. Justification brings the believer unto a relationship of peace and favor with God.

C. Sanctification is the experience, beginning in regeneration, by which the believer is set apart to God's purposes, and is enabled to progress toward moral and spiritual maturity through the presence and power of the Holy Spirit dwelling in him. Growth in grace should continue throughout the regenerate person's life.

D. Glorification is the culmination of salvation and is the final blessed and abiding state of the redeemed.

Genesis 3:15; Exodus 3:14-17; 6:2-8; Matthew 1:21; 4:17; 16:21-26; 27:22-28:6; Luke 1:68-69; 2:28-32; John 1:11-14,29; 3:3-21,36; 5:24; 10:9,28-29; 15:1-16; 17:17; Acts 2:21; 4:12; 15:11; 16:30-31; 17:30-31; 20:32; Romans 1:16-18; 2:4; 3:23-25; 4:3ff.; 5:8-10; 6:1-23; 8:1-18,29-39; 10:9-10,13; 13:11-14; 1 Corinthians 1:18,30; 6:19-20; 15:10; 2 Corinthians 5:17-20; Galatians 2:20; 3:13; 5:22-25; 6:15; Ephesians 1:7; 2:8-22; 4:11-16; Philippians 2:12-13; Colossians 1:9,22; 3:1ff.; 1 Thessalonians 5:23-24; 2 Timothy 1:12; Titus 2:11-14; Hebrews 2:1-3; 5:8-9; 9:24,28; 11:1-12:8,14; James 2:14-26; 1 Peter 1:2-23; 1 John 1:6-2:11; Revelation 3:20; 21:1-22:5.

V. God's Purpose of Grace

Election is the gracious purpose of God, according to which He regenerates, justifies, sanctifies, and glorifies sinners. It is consistent with the free agency of man, and comprehends all the means in connection with the end. It is the glorious display of God's sovereign goodness, and is infinitely wise, holy, and unchangeable. It excludes boasting and promotes humility.

All true believers endure to the end. Those whom God has accepted in Christ, and sanctified by His Spirit, will never fall away from the state of grace, but shall persevere to the end. Believers may fall into sin through neglect and temptation, whereby they grieve the Spirit, impair their

graces and comforts, and bring reproach on the cause of Christ and temporal judgments on themselves; yet they shall be kept by the power of God through faith unto salvation.

Genesis 12:1-3; Exodus 19:5-8; 1 Samuel 8:4-7,19-22; Isaiah 5:1-7; Jeremiah 31:31ff.; Matthew 16:18-19; 21:28-45; 24:22,31; 25:34; Luke 1:68-79; 2:29-32; 19:41-44; 24:44-48; John 1:12-14; 3:16; 5:24; 6:44-45,65; 10:27-29; 15:16; 17:6, 12, 17-18; Acts 20:32; Romans 5:9-10; 8:28-39; 10:12-15; 11:5-7,26-36; 1 Corinthians 1:1-2; 15:24-28; Ephesians 1:4-23; 2:1-10; 3:1-11; Colossians 1:12-14; 2 Thessalonians 2:13-14; 2 Timothy 1:12; 2:10,19; Hebrews 11:39-12:2; James 1:12; 1 Peter 1:2-5,13; 2:4-10; 1 John 1:7-9; 2:19; 3:2.

VI. The Church

A New Testament church of the Lord Jesus Christ is an autonomous local congregation of baptized believers, associated by covenant in the faith and fellowship of the gospel; observing the two ordinances of Christ, governed by His laws, exercising the gifts, rights, and privileges invested in them by His Word, and seeking to extend the gospel to the ends of the earth. Each congregation operates under the Lordship of Christ through democratic processes. In such a congregation each member is responsible and accountable to Christ as Lord. Its scriptural officers are pastors and deacons. While both men and women are gifted for service in the church, the office of pastor is limited to men as qualified by Scripture.

The New Testament speaks also of the church as the body of Christ which includes all of the redeemed of all the ages, believers from every tribe, and tongue, and people, and nation.

Matthew 16:15-19; 18:15-20; Acts 2:41-42,47; 5:11-14; 6:3-6; 13:1-3; 14:23,27; 15:1-30; 16:5; 20:28; Romans 1:7; 1 Corinthians 1:2; 3:16; 5:4-5; 7:17; 9:13-14; 12; Ephesians 1:22-23; 2:19-22; 3:8-11,21; 5:22-32; Philippians 1:1; Colossians 1:18; 1 Timothy 2:9-14; 3:1-15; 4:14; Hebrews 11:39-40; 1 Peter 5:1-4; Revelation 2-3; 21:2-3.

VII. Baptism and the Lord's Supper

Christian baptism is the immersion of a believer in water in the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit. It is an act of obedience symbolizing the believer's faith in a crucified, buried, and risen Saviour, the believer's death to sin, the burial of the old life, and the resurrection to walk in newness of life in Christ Jesus. It is a testimony to his faith in the final resurrection of the dead. Being a church ordinance, it is prerequisite to the privileges of church membership and to the Lord's Supper.

The Lord's Supper is a symbolic act of obedience whereby members of the church, through partaking of the bread and the fruit of the vine, memorialize the death of the Redeemer and anticipate His second coming.

Matthew 3:13-17; 26:26-30; 28:19-20; Mark 1:9-11; 14:22-26; Luke 3:21-22; 22:19-20; John 3:23; Acts 2:41-42; 8:35-39; 16:30-33; 20:7; Romans 6:3-5; 1 Corinthians 10:16,21; 11:23-29; Colossians 2:12.

VIII. The Lord's Day

The first day of the week is the Lord's Day. It is a Christian institution for regular observance. It commemorates the resurrection of Christ from the dead and should include exercises of

worship and spiritual devotion, both public and private. Activities on the Lord's Day should be commensurate with the Christian's conscience under the Lordship of Jesus Christ. Exodus 20:8-11; Matthew 12:1-12; 28:1ff.; Mark 2:27-28; 16:1-7; Luke 24:1-3,33-36; John 4:21-24, 20:1,19-28; Acts 20:7; Romans 14:5-10; I Corinthians 16:1-2; Colossians 2:16, 3:16; Revelation 1:10.

IX. The Kingdom

The Kingdom of God includes both His general sovereignty over the universe and His particular kingship over men who willfully acknowledge Him as King. Particularly the Kingdom is the realm of salvation into which men enter by trustful, childlike commitment to Jesus Christ. Christians ought to pray and to labor that the Kingdom may come and God's will be done on earth. The full consummation of the Kingdom awaits the return of Jesus Christ and the end of this age.

Genesis 1:1; Isaiah 9:6-7; Jeremiah 23:5-6; Matthew 3:2; 4:8-10,23; 12:25-28; 13:1-52; 25:31-46; 26:29; Mark 1:14-15; 9:1; Luke 4:43; 8:1; 9:2; 12:31-32; 17:20-21; 23:42; John 3:3; 18:36; Acts 1:6-7; 17:22-31; Romans 5:17; 8:19; 1 Corinthians 15:24-28; Colossians 1:13; Hebrews 11:10,16; 12:28; 1 Peter 2:4-10; 4:13; Revelation 1:6,9; 5:10; 11:15; 21-22.

X. Last Things

God, in His own time and in His own way, will bring the world to its appropriate end. According to His promise, Jesus Christ will return personally and visibly in glory to the earth; the dead will be raised; and Christ will judge all men in righteousness. The unrighteous will be consigned to Hell, the place of everlasting punishment. The righteous in their resurrected and glorified bodies will receive their reward and will dwell forever in Heaven with the Lord.

Isaiah 2:4; 11:9; Matthew 16:27; 18:8-9; 19:28; 24:27,30,36,44; 25:31-46; 26:64; Mark 8:38; 9:43-48; Luke 12:40,48; 16:19-26; 17:22-37; 21:27-28; John 14:1-3; Acts 1:11; 17:31; Romans 14:10; 1 Corinthians 4:5; 15:24-28,35-58; 2 Corinthians 5:10; Philippians 3:20-21; Colossians 1:5; 3:4; 1 Thessalonians 4:14-18; 5:1ff.; 2 Thessalonians 1:7ff.; 2; 1 Timothy 6:14; 2 Timothy 4:1,8; Titus 2:13; Hebrews 9:27-28; James 5:8; 2 Peter 3:7ff.; 1 John 2:28; 3:2; Jude 14; Revelation 1:18; 3:11; 20:1-22:13.

XI. Evangelism and Missions

It is the duty and privilege of every follower of Christ and of every church of the Lord Jesus Christ to endeavor to make disciples of all nations. The new birth of man's spirit by God's Holy Spirit means the birth of love for others. Missionary effort on the part of all rests thus upon a spiritual necessity of the regenerate life, and is expressly and repeatedly commanded in the teachings of Christ. The Lord Jesus Christ has commanded the preaching of the gospel to all nations. It is the duty of every child of God to seek constantly to win the lost to Christ by verbal witness undergirded by a Christian lifestyle, and by other methods in harmony with the gospel of Christ.

Genesis 12:1-3; Exodus 19:5-6; Isaiah 6:1-8; Matthew 9:37-38; 10:5-15; 13:18-30, 37-43; 16:19; 22:9-10; 24:14; 28:18-20; Luke 10:1-18; 24:46-53; John 14:11-12; 15:7-8,16; 17:15; 20:21; Acts 1:8; 2; 8:26-40; 10:42-48; 13:2-3; Romans 10:13-15; Ephesians 3:1-11; 1 Thessalonians 1:8; 2 Timothy 4:5; Hebrews 2:1-3; 11:39-12:2; 1 Peter 2:4-10; Revelation 22:17.

XII. Education

Christianity is the faith of enlightenment and intelligence. In Jesus Christ abide all the treasures of wisdom and knowledge. All sound learning is, therefore, a part of our Christian heritage. The new birth opens all human faculties and creates a thirst for knowledge. Moreover, the cause of education in the Kingdom of Christ is co-ordinate with the causes of missions and general benevolence, and should receive along with these the liberal support of the churches. An adequate system of Christian education is necessary to a complete spiritual program for Christ's people.

In Christian education there should be a proper balance between academic freedom and academic responsibility. Freedom in any orderly relationship of human life is always limited and never absolute. The freedom of a teacher in a Christian school, college, or seminary is limited by the pre-eminence of Jesus Christ, by the authoritative nature of the Scriptures, and by the distinct purpose for which the school exists.

Deuteronomy 4:1,5,9,14; 6:1-10; 31:12-13; Nehemiah 8:1-8; Job 28:28; Psalms 19:7ff.; 119:11; Proverbs 3:13ff.; 4:1-10; 8:1-7,11; 15:14; Ecclesiastes 7:19; Matthew 5:2; 7:24ff.; 28:19-20; Luke 2:40; 1 Corinthians 1:18-31; Ephesians 4:11-16; Philippians 4:8; Colossians 2:3,8-9; 1 Timothy 1:3-7; 2 Timothy 2:15; 3:14-17; Hebrews 5:12-6:3; James 1:5; 3:17.

XIII. Stewardship

God is the source of all blessings, temporal and spiritual; all that we have and are we owe to Him. Christians have a spiritual debtorship to the whole world, a holy trusteeship in the gospel, and a binding stewardship in their possessions. They are therefore under obligation to serve Him with their time, talents, and material possessions; and should recognize all these as entrusted to them to use for the glory of God and for helping others. According to the Scriptures, Christians should contribute of their means cheerfully, regularly, systematically, proportionately, and liberally for the advancement of the Redeemer's cause on earth.

Genesis 14:20; Leviticus 27:30-32; Deuteronomy 8:18; Malachi 3:8-12; Matthew 6:1-4,19-21; 19:21; 23:23; 25:14-29; Luke 12:16-21,42; 16:1-13; Acts 2:44-47; 5:1-11; 17:24-25; 20:35; Romans 6:6-22; 12:1-2; 1 Corinthians 4:1-2; 6:19-20; 12; 16:1-4; 2 Corinthians 8-9; 12:15; Philippians 4:10-19; 1 Peter 1:18-19.

XIV. Cooperation

Christ's people should, as occasion requires, organize such associations and conventions as may best secure cooperation for the great objects of the Kingdom of God. Such organizations have no authority over one another or over the churches. They are voluntary and advisory bodies designed to elicit, combine, and direct the energies of our people in the most effective manner.

Members of New Testament churches should cooperate with one another in carrying forward the missionary, educational, and benevolent ministries for the extension of Christ's Kingdom.

Christian unity in the New Testament sense is spiritual harmony and voluntary cooperation for common ends by various groups of Christ's people. Cooperation is desirable between the various Christian denominations, when the end to be attained is itself justified, and when such cooperation involves no violation of conscience or compromise of loyalty to Christ and His Word as revealed in the New Testament.

Exodus 17:12; 18:17ff.; Judges 7:21; Ezra 1:3-4; 2:68-69; 5:14-15; Nehemiah 4; 8:1-5; Matthew 10:5-15; 20:1-16; 22:1-10; 28:19-20; Mark 2:3; Luke 10:1ff.; Acts 1:13-14; 2:1ff.; 4:31-37; 13:23; 15:1-35; 1 Corinthians 1:10-17; 3:5-15; 12; 2 Corinthians 8-9; Galatians 1:6-10; Ephesians 4:1-16; Philippians 1:15-18.

XV. The Christian and the Social Order

All Christians are under obligation to seek to make the will of Christ supreme in our own lives and in human society. Means and methods used for the improvement of society and the establishment of righteousness among men can be truly and permanently helpful only when they are rooted in the regeneration of the individual by the saving grace of God in Jesus Christ. In the spirit of Christ, Christians should oppose racism, every form of greed, selfishness, and vice, and all forms of sexual immorality, including adultery, homosexuality, and pornography. We should work to provide for the orphaned, the needy, the abused, the aged, the helpless, and the sick. We should speak on behalf of the unborn and contend for the sanctity of all human life from conception to natural death. Every Christian should seek to bring industry, government, and society as a whole under the sway of the principles of righteousness, truth, and brotherly love. In order to promote these ends Christians should be ready to work with all men of good will in any good cause, always being careful to act in the spirit of love without compromising their loyalty to Christ and His truth.

Exodus 20:3-17; Leviticus 6:2-5; Deuteronomy 10:12; 27:17; Psalm 101:5; Micah 6:8; Zechariah:16; Matthew 5:13-16,43-48; 22:36-40; 25:35; Mark 1:29-34; 2:3ff.; 10:21; Luke 4:18-21; 10:27-37; 20:25; John 15:12; 17:15; Romans 12-14; 1 Corinthians 5:9-10; 6:1-7; 7:20-24; 10:23-11:1; Galatians 3:26-28; Ephesians 6:5-9; Colossians 3:12-17; 1 Thessalonians 3:12; Philemon; James 1:27; 2:8.

XVI. Peace and War

It is the duty of Christians to seek peace with all men on principles of righteousness. In accordance with the spirit and teachings of Christ they should do all in their power to put an end to war.

The true remedy for the war spirit is the gospel of our Lord. The supreme need of the world is the acceptance of His teachings in all the affairs of men and nations, and the practical application of His law of love. Christian people throughout the world should pray for the reign of the Prince of Peace.

Isaiah 2:4; Matthew 5:9,38-48; 6:33; 26:52; Luke 22:36,38; Romans 12:18-19; 13:1-7; 14:19; Hebrews 12:14; James 4:1-2.

XVII. Religious Liberty

God alone is Lord of the conscience, and He has left it free from the doctrines and commandments of men which are contrary to His Word or not contained in it. Church and state should be separate. The state owes to every church protection and full freedom in the pursuit of its spiritual ends. In providing for such freedom no ecclesiastical group or denomination should be favored by the state more than others. Civil government being ordained of God, it is the duty of Christians to render loyal obedience thereto in all things not contrary to the revealed will of God. The church should not resort to the civil power to carry on its work. The gospel of Christ

contemplates spiritual means alone for the pursuit of its ends. The state has no right to impose penalties for religious opinions of any kind. The state has no right to impose taxes for the support of any form of religion. A free church in a free state is the Christian ideal, and this implies the right of free and unhindered access to God on the part of all men, and the right to form and propagate opinions in the sphere of religion without interference by the civil power. Genesis 1:27; 2:7; Matthew 6:6-7, 24; 16:26; 22:21; John 8:36; Acts 4:19-20; Romans 6:1-2; 13:1-7; Galatians 5:1,13; Philippians 3:20; 1 Timothy 2:1-2; James 4:12; 1 Peter 2:12-17; 3:11; 4:12-19.

XVIII. The Family

God has ordained the family as the foundational institution of human society. It is composed of persons related to one another by marriage, blood, or adoption.

Marriage is the uniting of one man and one woman in covenant commitment for a lifetime. It is God's unique gift to reveal the union between Christ and His church and to provide for the man and the woman in marriage the framework for intimate companionship, the channel of sexual expression according to biblical standards, and the means for procreation of the human race.

The husband and wife are of equal worth before God, since both are created in God's image. The marriage relationship models the way God relates to His people. A husband is to love his wife as Christ loved the church. He has the God-given responsibility to provide for, to protect, and to lead his family. A wife is to submit herself graciously to the servant leadership of her husband even as the church willingly submits to the headship of Christ. She, being in the image of God as is her husband and thus equal to him, has the God-given responsibility to respect her husband and to serve as his helper in managing the household and nurturing the next generation.

Children, from the moment of conception, are a blessing and heritage from the Lord. Parents are to demonstrate to their children God's pattern for marriage. Parents are to teach their children spiritual and moral values and to lead them, through consistent lifestyle example and loving discipline, to make choices based on biblical truth. Children are to honor and obey their parents. Genesis 1:26-28; 2:15-25; 3:1-20; Exodus 20:12; Deuteronomy 6:4-9; Joshua 24:15; 1 Samuel 1:26-28; Psalms 51:5; 78:1-8; 127; 128; 139:13-16; Proverbs 1:8; 5:15-20; 6:20-22; 12:4; 13:24; 14:1; 17:6; 18:22; 22:6,15; 23:13-14; 24:3; 29:15,17; 31:10-31; Ecclesiastes 4:9-12; 9:9; Malachi 2:14-16; Matthew 5:31-32; 18:2-5; 19:3-9; Mark 10:6-12; Romans 1:18-32; 1 Corinthians 7:116; Ephesians 5:21-33; 6:1-4; Colossians 3:18-21; 1 Timothy 5:8,14; 2 Timothy 1:3-5; Titus 2:35; Hebrews 13:4; 1 Peter 3:1-7.

Ce credem și De ce credem Ceea ce credem? What we believe and Why we believe What we believe?

Marturisirea de Credinta al SBC

(Traducere și prelucrare: Nelu Ciorba - 2000 AD)

I. Scriptura

Sfânta Scriptură a fost scrisă de oameni sub inspirație divină și este revelația lui Dumnezeu către om. Este o visterie desăvârșită de învățătură divină. Autorul ei este Dumnezeu, scopul scrierii ei

este salvarea oamenilor, iar conținutul ei este adevărul absolut, neatins de nici un fel de eroare. Ca atare este în totalitate adevărată și vrednică de crezut. Ea ne descopere principiile după care ne judecă Dumnezeu; și ca atare este și va rămâne până la sfârșitul lumii, adevăratul centru de unitate a Creștinilor, și un standard suprem de verificare al întregului comportament uman, al tuturor crezurilor și opiniilor religioase. Toată Scriptura îl prezintă pe

Christos, care este punctul central al revelației divine.

Ex. 24:4; Deut. 4:1-2; 17:19; Ios. 8:34; Ps. 19:7-10; 119:11, 89, 105, 140; Isa. 34:16; 40:8; Ier. 15:16; Mat. 5:17-18; 22:29; Luca 21:33; 24:44-46; Ioan 5:39; 16:13-15; 17:17; Fapte 2:16 etc.; 17:11; Rom. 15:4; 16:25-26; 2 Tim. 3:15-17; Evr. 1:1-2; 4:12; 1 Petru 1:25; 2 Petru 1:19-21

II. Dumnezeu

Există un singur și numai un singur Dumnezeu viu și adevărat. El este o ființă personală, inteligentă, de natură spirituală, Creatorul, Răscumpărătorul, Susținătorul și Conducătorul Universului. Dumnezeu este infinit în sfințenie și desăvârșit în toate atributele Sale. Dumnezeu este atotputernic și atotcunoscător; și în perfecțiunea Sa cunoașterea Lui se răsfrânge peste toate lucrurile din trecut, prezent și viitor incluzând deciziile finale asupra creaturilor Sale libere. Lui îi datorăm cea mai mare dragoste, adorare și supunere. Dumnezeul etern ni se revelează ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu atribute personale distincte dar fără deosebire în natură, esență sau ființă.

A. Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl domnește cu providența Sa protectoare peste tot Universul, peste toate creaturile Sale și peste șuvoiul curgerii istoriei umane, făcând-o să împlinească scopurile harului Său. El este atotputernic, atocunoscător, atotiubitor și atotînțelept. Dumnezeu este un Tată adevărat pentru aceia care au devenit copii ai Lui prin credința în Isus Christos. Atitudinea Lui părintească este îndreptată spre toți oamenii.

Gen. 1:1; 2:7; Ex. 3:14; 6:2-3; 15:11 etc.; 20:1 etc.; Lev. 22:2; Deut. 6:4; 32:6; 1 Cron. 29:10; Ps. 19:1-3; Isa. 43:3, 15; 64:8; Ier. 10:10; 17:13; Mat. 6:9 etc.; 7:11; 23:9; 28:19; Marcu 1:9-11; Ioan 4:24; 5:26; 14:6-13; 17:1-8; Fapte 1:7; Rom. 8:14-15; 1 Cor 8:6; Gal. 4:6; Efes. 4:6; Col. 1:15; 1 Tim. 1:17; Evr. 11:6; 12:9; 1 Petru 1:17; 1 Ioan 5:7

B. Dumnezeu Fiul

Christos este eternul Fiu al lui Dumnezeu. Isus Christos s-a întrupat prin Duhul Sfânt și prin nașterea din fecioara Maria. Isus a revelat și a împlinit în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu, luând asupra Lui însuși limitările și prerogativele naturii umane, identificându-se complect cu omenirea, dar rămânând El însuși fără păcat. El S-a supus legii divine și a cinstit-o, iar prin moartea Sa pe cruce a făcut posibilă răscumpărarea omului din păcat. A înviat din morți în trup glorificat și s-a arătat ucenicilor drept același care a fost cu ei și înainte de răstignirea Sa. S-a înălțat la cer și este acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu, unde stă ca Mijlocitor, părtaș al naturii dumnezeiești și al naturii umane și ca Acela în persoana căruia se realizează împăcarea dintre Dumnezeu și om. Se va întoarce în putere și glorie să judece lumea și să ducă la îndeplinire misiunea Sa răscumpărătoare. Locuiește acum în toți credincioșii ca Domnul lor cel viu și întotdeauna prezent.

Gen. 18:1 etc.; Ps. 2:7 etc.; 110:1 etc.; Isa. 7:14; 53; Mat. 1:18-23; 3:17; 8:29; 11:27; 14:33; 16:16, 27; 17:5; 27; 28:1-6, 19; Marcu 1:1; 3:11; Luca 1:35; 4:41; 22:70; 24:46; Ioan 1:1-18, 29;

10:30,38; 11:25-27; 12:44-50; 14:7-11; 16:15-16, 28; 17:1-5, 21-22; 20:1-20, 28; Fapte 1:9; 2:22-24; 7:55-56; 9:4-5, 20; Rom. 1:3-4; 3:23-26; 5:6-21; 8:1-3, 34; 10:4; 1 Cor 1:30; 2:2; 8:6; 15:1-8, 24-28; 2 Cor 5:19-21; Gal. 4:4-5; Efes. 1:20; 3:11; 4:7-10; Filip. 2:5-11; Col. 1:13-22; 2:9; 1 Tes. 4:14-18; 1 Tim. 2:5-6; 3:16; Tit 2:13-14; Evr. 1:1-3; 4:14-15; 7:14-28; 9:12-15, 24-28; 12:2; 13:8; 1 Petru 2:21-25; 3:22; 1 Ioan 1:7-9; 3:2; 4:14-15; 5:9; 2 Ioan 7-9; Apoc. 1:13-16; 5:9-14; 12:10-11; 13:8; 19:16

C. Dumnezeu Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, în totalitate divin. El a inspirat sfinții din vechime să scrie Scriptura. Prin iluminare, El îi ajută pe oameni să priceapă adevărul. El Îl proslăvește pe Christos. El dovedește lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. El îi cheamă pe oameni la Salvatorul lor, și realizează înnoirea lor prin nașterea din nou. În momentul nașterii din nou, El botează fiecare credincios în Trupul lui Christos. El cultivă caracterul creștinului, îi mângâie pe cei credincioși și le dă daruri spirituale pentru slujirea lui Dumnezeu prin Biserica Lui. El îl pecetluiește pe cel credincios pentru ziua răscumpărării finale. Prezența lui în viața creștinului ne dă certitudinea că Dumnezeu îl va duce pe cel credincios la statura plinătății lui Christos. El învață și împuternicește credinciosul și biserica în lucrarea de închinare, evanghelizare și slujire. Gen. 1:2; Jud. 14:6; Iov 26:13; Ps. 51:11; 139:7 etc.; Isa. 61:1-3; Joel 2:28-32; Mat. 1:18; 3:16; 4:1; 12:28-32; 28:19; Marcu 1:10, 12; Luca 1:35; 4:1, 18-19; 11:13; 12:12; 24:49; Ioan 4:24; 14:16-17, 26; 15:26; 16:7-14; Fapte 1:8; 2:1-4, 38; 4:31; 5:3; 6:3; 7:55; 8:17, 39; 10:44; 13:2; 15:28; 16:6; 19:1-6; Rom. 8:9-11, 14-16, 26-27; 1 Cor 2:10-14; 3:16; 12:3-11; Gal. 4:6; Efes. 1:13-14; 4:30; 5:18; 1 Tes. 5:19; 1 Tim. 3:16; 4:1; 2 Tim. 1:14; 3:16; Evr. 9:8, 14; 2 Petru 1:21; 1 Ioan 4:13; 5:6-7; Apoc. 1:10; 22:17

III. Omul

Omul a fost creat printr-un act special de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa. El a creat parte bărbătească și parte femeiească ca și coroană a creațiunii Lui. La început omul a fost făcut și înzestrat de Creatorul Său cu libertatea de a alege. Prin alegerea lui liberă omul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a adus păcatul în rasa umană. Fiind ispitit de Satana omul a călcat porunca lui Dumnezeu și a căzut din starea lui de inocență inițială, ceea ce a face ca urmașii lui să moștenească o natură și un mediu înconjurător înclinate spre păcat și din momentul când sunt capabili de acțiuni morale devin călcători ai poruncilor divine și sunt sub osândă. Numai harul lui Dumnezeu îl poate readuce pe om în sfânta părtășie cu El și-l poate ajuta să-și îndeplinească scopul pentru care l-a creat Dumnezeu. Sanctitatea personalității umane este evidentă din faptul că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa, și din faptul că Christos a murit pentru om; ca atare fiecare om fără deosebire de rasă are în sine demnitate și merită respect și dragoste creștină.

Gen. 1:26-30; 2:5, 7, 18-22; 3; 9:6; Ps. 1; 8:3-6; 32:1-5; 51:5; Isa. 6:5; Ier. 17:5; Mat. 16:26; Fapte 17:26-31; Rom. 1:19-32; 3:10-18, 23; 5:6, 12, 19; 6:6; 7:14-25; 8:14-18, 29; 1 Cor 1:21-31; 15:19, 21-22; Efes. 2:1-22; Col. 1:21-22; 3:9-11

IV. Mântuirea

Mântuirea implică răscumpărarea deplină a omului și este oferită fără plată tuturor acelor care-L acceptă pe Isus Christos ca Domn și Mântuitor, pe Cel care a obținut prin sângele Lui

răscumpărarea celui credincios. În sensul ei deplin mântuirea include nașterea din nou, sfințirea și gloriificarea. Nu este altă cale de mântuire decât prin credința personală în Isus Christos ca Domn.

- A. Regenerarea, sau nașterea din nou, este o lucrare a harului lui Dumnezeu prin care credincioșii devin creaturi noi în Isus Christos. Ea este o schimbare a inimii produsă de Duhul Sfânt prin convingerea de păcat, la care cel păcătos răspunde prin pocăință față de Dumnezeu și prin credință în Domnul Isus Christos. Pocăința și credința sunt nedespărțite ca experiențe ale harului. Pocăința este întoarcerea sinceră de la păcat spre Dumnezeu. Credința este primirea lui Isus Christos și predarea întregii personalități Lui, ca Domn și Mântuitor.
- B. Justificarea este harul achitării depline a credinciosului, bazată pe imputarea neprihănirii lui Christos asupra tuturor păcătoșilor care se pocăiesc și cred în Christos. Justificarea îl plasează pe cel credincios într-o relație de pace și de bunăvoință din partea lui Dumnezeu.
- C. Sfințirea este experiența prin care, începând cu momentul nașterii din nou, credinciosul este pus de-o parte pentru scopurile lui Dumnezeu și crește spre maturitate morală și spirituală prin prezența și puterea Duhului Sfânt care locuiește în el. Creșterea în har trebuie să continue pe toată durata vieții celui născut din nou.
- D. Glorificarea este punctul culminant al mântuirii, starea finală binecuvântată și permanentă a celui răscumpărat.

Gen. 3:15; Ex. 3:14-17; 6:2-8; Mat. 1:21; 4:17; 16:21-26; 27:22 to 28:6; Luca 1:68-69; 2:28-32; Ioan 1:11-14, 29; 3:3-21, 36; 5:24; 10:9, 28-29; 15:1-16; 17:17; Fapte 2:21; 4:12; 15:11; 16:30-31; 17:30-31; 20:32; Rom. 1:16-18; 2:4; 3:23-25; 4:3 etc.; 5:8-10; 6:1-23; 8:1-18, 29-39; 10:9-10, 13; 13:11-14; 1 Cor 1:18, 30; 6:19-20; 15:10; 2 Cor 5:17-20; Gal. 2:20; 3:13; 5:22-25; 6:15; Efes. 1:7; 2:8-22; 4:11-16; Filip. 2:12-13; Col. 1:9-22; 3:1 etc.; 1 Tes. 5:23-24; 2 Tim. 1:12; Tit 2:11-14; Evr. 2:1-3; 5:8-9; 9:24-28; 11:1 - 12:8, 14; Iacov 2:14-26; 1 Petru 1:2-23; 1 Ioan 1:6 to 2:11; Apoc. 3:20; 21:1 to 22:5.

V. Păstrarea sfinților în har

Alegerea este scopul măreț al lui Dumnezeu, în conformitate cu care El înnoiește, îndreptățește, sfințește și duce păcătoșii în glorie. Este în plină concordanță cu voința liberă a omului și cuprinde tot ceea ce este necesar pentru viață. Este prezentarea glorioasă a bunătății suverane a lui Dumnezeu și este înțelepciune infinită, sfântă și neschimbată. Exclue mândria și promovează smerenia.

Toți adevărații credincioși rabdă până la sfârșit. Cei pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său. E posibil ca și credincioșii să cadă în păcat datorită neglijenței și ispitelor, întristând Duhul Sfânt, șubrezind harul și mângâierea lor, aducând rușine cauzei lui Christos și disciplină asupra lor însăși, dar ei pot fi ridicați de puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuire.

Gen. 12:1-3; Ex. 19:5-8; 1 Sam. 8:4-7, 19-22; Isa. 5:1-7; Ier. 31:31 etc.; Mat. 16:18-19; 21:28-45; 24:22, 31; 25:34; Luca 1:68-79; 2:29-32; 19:41-44; 24:44-48; Ioan 1:12-14; 3:16; 5:24; 6:44-45, 65; 10:27-29; 15:16; 17:6, 12, 17-18; Fapte 20:32; Rom. 5:9-10; 8:28-39; 10:12-15; 11:5-7, 26-36; 1 Cor 1:1-2; 15:24-28; Efes. 1:4-23; 2:1-10; 3:1-11; Col. 1:12-14; 2 Tes. 2:13-14; 2 Tim. 1:12; 2:10, 19; Evr. 11:39 - 12:2; 1 Petru 1:2-5, 13; 2:4-10; 1 Ioan 1:7-9; 2:19; 3:2

VI. Biserica

O biserică nou-testamentală a Domnului Isus Christos este un grup local, autonom de credincioși botezați care sunt asociați prin legământ în credința și părtășia Evangheliei, care practică cele două simboluri ale lui Christos (cina și botezul), care sunt dedicați învățaturii Sale, care folosesc darurile, drepturile și privilegiile investite în ei de Cuvântul Său și care caută să răspândească Evanghelia până la marginile pământului. Fiecare biserică locală acționează în proces democratic sub conducerea lui Isus Christos. Intr-o astfel de adunare fiecare membru este responsabil și gata să dea socoteală lui Christos ca Domn. Poziții oficiale recomandate de Scriptură sunt păstorii și diaconii. Atât bărbații cât și femeile au daruri în slujirea bisericii, dar slujba de păstor este limitată la bărbați conform Scripturii.

Noul Testament vorbește deasemenea despre Biserică ca și trup al lui Christos care-i include pe toți răscumpărații din toate timpurile, credincioșii din toate triburile, limbile, popoarele și națiunile.

Mat. 16:15-19; 18:15-20; Fapte 2:41-42, 47; 5:11-14; 6:3-6; 13:1-3; 14:23, 27; 15:1-30; 16:5; 20:28; Rom. 1:7; 1 Cor 1:2; 3:16; 5:4-5; 7:17; 9:13-14; 12; Efes. 1:22-23; 2:19-22; 3:8-11, 21; 5:22-32; Filip. 1:1; Col. 1:18; 1 Tim. 3:1-15; 4:14; 1 Petru 5:1-4; Apoc. 2-3; 21:2-3

VII. Botezul și Cina Domnului

Botezul creștin este cufundarea celui credincios în apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. El este un act al ascultării, simbolizând credința într-un Mântuitor crucificat, îngropat și înviat, moartea credinciosului față de păcat, îngroparea firii vechi și învierea la o viață nouă în Isus Christos. Botezul este o mărturie despre credința în învierea finală a celor morți. Fiind o practică bisericească, botezul este o condiție obligatorie pentru a intra în dreptul de membru al bisericii și pentru participarea la Cina Domnului.

Cina Domnului este un act simbolic de ascultare prin care membrii bisericii, prin împărtășirea cu pâinea și rodul viței, comemorează moartea Răscumpărătorului lor și anticipează cea de a doua Lui venire.

Mat. 3:13-17; 26:26-30; 28:19-20; Marcu 1:9-11; 14:22-26; Luca 3:21-22; 22:19-20; Ioan 3:23; Fapte 2:41-42; 8:35-39; 16:30-33; Fapte 20:7; Rom. 6:3-5; 1 Cor 10:16, 21; 11:23-29; Col. 2:12

VIII. Ziua Domnului

Prima zi din săptămână este Ziua Domnului. Ea este o instituire creștină care trebuie respectată în mod regulat. Ea comemorează învierea lui Christos dintre cei morți și trebuie pusă deoparte pentru devoțiune spirituală și închinare, atât în public, cât și în particular. Ziua Domnului trebuie sărbătorită conștient sub călăuzirea lui Isus Christos.

Ex. 20:8-11; Mat. 12:1-12; 28:1 etc.; Marcu 2:27-28; 16:1-7; Luca 24:1-3, 33-36; Ioan 4:21-24; 20:1, 19-28; Fapte 20:7; 1 Cor 16:1-2; Col. 2:16; 3:16; Apoc. 1:10

IX. Împărăția lui Dumnezeu

Împărăția lui Dumnezeu include două aspecte: în general, suveranitatea Lui peste tot Universul, și, în particular, suveranitatea Lui peste toți cei care, de bună voie, Îl recunosc pe El ca și Împărat al lor. În sens restrâns, Împărăția este teritoriul spiritual al mântuirii, în care oamenii intră prin încredere și devotament copilăresc față de Isus Christos. Creștinii trebuie să se roage și să lucreze

pentru ca să vină Împărăția și să se facă voia lui Dumnezeu pe tot pământul. În forma ei pleneră, Împărăția va fi instaurată la sfârșitul veacului, la revenirea lui Isus Christos.

Gen. 1:1; Isa. 9:6-7; Ier. 23:5-6; Mat. 3:2; 4:8-10, 23; 12:25-28; 13:1-52; 25:31-46; 26:29; Marcu 1:14-15; 9:1; Luca 4:43; 8:1; 9:2; 12:31-32; 17:20-21; 23:42; Ioan 3:3; 18:36; Fapte 1:6-7; 17:22-31; Rom. 5:17; 8:19; 1 Cor 15:24-28; Col. 1:13; Evr. 11:10, 16; 12:28; 1 Petru 2:4-10; 4:13; Apoc. 1:6, 9; 5:10; 11:15; 21-22

X. Vremurile din urmă

Dumnezeu la timpul hotărât de El, și pe căile hotărâte de El, va aduce în curând sfârșitul lumii. Domnul Isus va veni pe nori, și orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns. Morții vor învia; și Christos va judeca toți oamenii după dreptate. Cei păcătoși vor fi aruncați în Iad, locul de pedeapsă veșnică. Neprihăniții înviați în trupuri de slavă vor fi răsplățiți și vor locui pe vecie în Cer cu Domnul.

Isa. 2:4; 11:9; Mat. 16:27; 18:8-9; 19:28; 24:27, 30, 36, 44; 25:31-46; 26:64; Marcu 8:38; 9:43-48; Luca 12:40, 48; 16:19-26; 17:22-37; 21:27-28; Ioan 14:1-3; Fapte 1:11; 17:31; Rom. 14:10; 1

Cor 4:5; 15:24-28, 35-58; 2 Cor 5:10; Filip. 3:20-21; Col. 1:5; 3:4; 1 Tes. 4:14-18; 5:1 etc.; 2 Tes. 1:7 etc.; 2; 1 Tim. 6:14; 2 Tim. 4:1, 8; Tit 2:13; Evr. 9:27-28; Iacov 5:8; 2 Petru 3:7 etc.; 1 Ioan 2:28; 3:2; Iuda 14; Apoc. 1:18; 3:11; 20:1 - 22:13

XI. Evangheliism și Misiune

Este datoria și privilegiul fiecărui urmaș al lui Christos și a fiecărei biserici a lui Isus Christos de a merge să facă ucenici din toate neamurile. Renașterea spirituală prin Duhul Sfânt înseamnă și dobândirea dragostei pentru alții. Efortul misionar colectiv este deci rezultatul manifestării nașterii din nou și este poruncit în repetate rânduri în învățăturile lui Christos. Domnul Isus Christos a poruncit predicarea Evangheliei la toate națiunile. Este de datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să stăruiască continuu în câștigarea celor pierduți pentru Christos, atât prin vorbe și fapte, cât și prin orice alte metode în armonie cu Evanghelia lui Christos.

Gen. 12:1-3; Ex. 19:5-6; Isa. 6:1-8; Mat. 9:37-38; 10:5-15; 13:18-30, 37-43; 16:19; 22:9-10; 24:14; 28:18-20; Luca 10:1-18; 24:46-53; Ioan 14:11-12; 15:7-8, 16; 17:15; 20:21; Fapte 1:8; 2; 8:26-40; 10:42-48; 13:2-3; Rom. 10:13-15; Efes. 3:1-11; 1 Tes. 1:8; 2 Tim. 4:5; Evr. 2:1-3; 11:39 to 12:2; 1 Petru 2:4-10; Apoc. 22:17

XII. Școlarizarea

Creștinismul este credința iluminării și inteligenței. În Isus Christos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Ca atare învățarea este partea moștenirii noastre creștine. Nașterea din nou deschide toate facultățile minții și creează o foame după cunoaștere. Ca urmare, scopul școlarizării în Împărăția lui Christos este asociat cu activitățile misionare și de caritate și este finanțat prin suportul liber consimțit al bisericilor. Un sistem școlar creștin adecvat este necesar în împlinirea programului de maturizare spirituală pentru poporul lui Christos. În educația creștină ar trebui să existe un echilibru sănătos între libertatea academică și responsabilitatea academică. În orice relație ordonată a vieții umane libertatea este totdeauna limitată, niciodată absolută. Libertatea unui profesor care activează în școlile, colegiile și seminariile creștine este limitată de supunerea față de suveranitatea lui Isus Christos, de caracterul autoritar al Scripturii și de scopul

distinct pentru care există școlile creștine. Deut. 4:1, 5, 9, 14; 6:1-10; 31:12-13; Neem. 8:1-8; Iov 28:28; Ps. 19:7 etc.; 119:11; Prov. 3:13 etc.; 4:1-10; 8:1-7, 11; 15:14; Ecl. 7:19; Mat. 5:2; 7:24 etc.; 28:19-20; Luca 2:40; 1 Cor 1:18-31; Efes. 4:11-16; Filip. 4:8; Col. 2:3, 8-9; 1 Tim. 1:3-7; 2 Tim. 2:15; 3:14-17; Evr. 5:12 to 6:3; Iacov 1:5; 3:17

XIII. Dărnicia

Dumnezeu este sursa tuturor binecuvântărilor temporare și spirituale; tot ce avem și tot ce suntem îi datorăm Lui. În administrarea posesiunilor lor, creștinii au o îndatorire de ordin spiritual, o chemare sfântă prevăzută în Evanghelie și o preocupare dictată de natura slujirii lor în lume. Ei sunt deci sub obligația de a-L servi pe Dumnezeu cu timpul lor, cu talentele lor și cu tot ce au din punct de vedere material. Creștinii trebuie să recunoască faptul că toate acestea le sunt încredințate pentru a fi folosite spre gloria lui Dumnezeu și spre ajutorarea altora. În conformitate cu Scriptura, creștinii trebuie să dăruiască din ceea ce au, cu bucurie, în mod regulat, sistematic, proporțional cu venitul lor și de bună voie pentru înaintarea cauzei

Răscumpărătorului pe pământ.

Gen. 14:20; Lev. 27:30-32; Deut. 8:18; Mal. 3:8-12; Mat. 6:1-4, 19-21; 19:21; 23:23; 25:14-29; Luca 12:16-21,42; 16:1-13; Fapte 2:44-47; 5:1-11; 17:24-25; 20:35; Rom. 6:6-22; 12:1-2; 1 Cor 4:1-2; 6:19-20; 12; 16:1-4; 2 Cor 8-9; 12:15; Filip. 4:10-19; 1 Petru 1:18-19

XIV. Cooperarea

În măsura în care realitatea o cere, poporul lui Christos trebuie să se organizeze în asociații și convenții pentru cooperare la cel mai înalt nivel în atingerea scopului măreț al Împărăției lui Dumnezeu. Astfel de organizații nu au însă nici o autoritate unele asupra altora sau asupra bisericilor locale. Ele au un caracter voluntar și cu scop consultativ și sunt destinate să stimuleze, să combine și să direcționeze în cel mai efektiv mod energiile poporului creștin. Membrii bisericilor nou testamentale trebuie să coopereze unii cu alții pentru înaintarea lucrărilor misionare, de educație și de binefacere care duc la extinderea Împărăției lui Christos. În sens nou testamental, unitatea creștină este definită drept o armonizare spirituală și o cooperare voluntară a diferitelor grupe din poporul creștin care urmăresc împlinirea unor scopuri comune. Cooperarea este de dorit și justificată chiar și între diferite denominații creștine, atunci când scopul urmărit este el însuși justificat și când această cooperare nu implică o încălcare a conștiinței sau un compromis al loialității față de Christos și față de Cuvântul Său așa cum este el revelat în Noul Testament.

Ex. 17:12; 18:17 etc.; Jud. 7:21; Ezra 1:3-4; 2:68-69; 5:14-15; Neem. 4; 8:1-5; Mat. 10:5-15; 20:1-16; 22:1-10; 28:19-20; Marcu 2:3; Luca 10:1 etc. Fapte 1:13-14; 2:1 etc.; 4:31-37; 13:2-3; 15:1-35; 1 Cor 1:10-17; 3:5-15; 12; 2 Cor 8-9; Gal. 1:6-10; Efes. 4:1-16; Filip. 1:15-18

XV. Creștinul și Ordinea Socială

Toți creștinii sunt obligați să caute să instaureze autoritatea supremă a voii lui Christos atât în viața personală, cât și în viața socială. Mijloacele și metodele folosite pentru îmbunătățirea societății și pentru instaurarea bunelor moravuri între oameni pot fi de un ajutor real și permanent numai când sunt înrădăcinate în renașterea individului prin harul acordat de Dumnezeu în Isus Christos. În Duhul lui Christos, creștinul trebuie să se opună rasismului, să confrunte orice formă

de lăcomie, egoism, viciu și imoralitate incluzând adulterul, homosexualitatea și pornografia. El trebuie să lucreze ca să aibă ce să dea orfanilor, nevoiașilor, năpăstuiților, bătrânilor, săracilor și celor bolnavi. Noi ar trebuie să ne spunem cuvântul în favoarea copiilor nenăscuți și să acționăm pentru sanctitatea vieții umane de la concepție până la naștere naturală. Fiecare creștin trebuie să caute să aducă economia, guvernul și societatea ca un tot unitar sub balanța principiilor dreptății, adevărului și dragostei frățești. Pentru promovarea acestor scopuri, creștinii trebuie să fie gata să colaboreze cu toți oamenii de bine, suportând orice cauză bună, fiind întotdeauna gata să acționeze în spiritul dragostei, dar fără a compromite loialitatea pentru Christos și pentru adevărul Său.

Ex. 20:3-17; Lev. 6:2-5; Deut. 10:12; 27:17; Ps. 101:5; Mic. 6:8; Zah. 8:16; Mat. 5:13-16, 43-48; 22:36-40; 25:35; Marcu 1:29-34; 2:3 etc.; 10:21; Luca 4:18-21; 10:27-37; 20:25; Ioan 15:12; 17:15; Rom. 12-14; 1 Cor 5:9-10; 6:1-7; 7:20-24; 10:23 to 11:1; Gal. 3:26-28; Efes. 6:5-9; Col. 3:12-17; 1 Tes. 3:12; Filimon; Iacov 1:27; 2:8

XVI. Pacea și Războiul

Este de datoria creștinilor să caute pacea cu toți oamenii pe principiile dreptății. În conformitate cu spiritul și învățătura lui Christos, ei trebuie să facă tot ce atâră de ei ca să pună capăt războiului.

Adevăratul remediu pentru duhul războinic este Evanghelia Domnului nostru. Cea mai imperioasă nevoie a lumii este aceea de a accepta învățătura Lui în toate problemele dintre oameni și națiuni, și aceea de a aplica practic Legea Lui bazată pe iubire. Poporul creștin de pe tot pământul trebuie să se roage pentru instaurarea împărăției Regelui păcii.

Isa. 2:4; Mat. 5:9, 38-48; 6:33; 26:52; Luca 22:36, 38; Rom. 12:18-19; 13:1-7; 14:19; Evr. 12:14; Iacov 4:1-2

XVII. Libertatea religioasă

Dumnezeu singur este Stăpânul conștiinței, iar El o vrea eliberată de robia oricăror învățături și porunci omenești care sunt împotriva Cuvântului Său și nu-L reprezintă. Biserica și Statul trebuie să fie separate. Statul datorează fiecărei biserici protecție și garantarea deplinei libertăți de a persevera în împlinirea scopurilor ei spirituale. În garantarea libertății religioase, Statul nu trebuie să favorizeze diferențiat nici un fel de grup eclesial sau denominațional. Pentru că stăpânirile civile sunt rânduite de Dumnezeu, este de datoria creștinilor să le fie supuse în toate lucrurile care nu sunt contrare cu voința Lui revelată. Biserica n-are voie să recurgă la ajutor din partea Statului pentru împlinirea lucrării ei. Evanghelia lui Christos prevede că împlinirea scopurilor ei să fie făcută exclusiv prin resurse aflate în perimetrul strict al Bisericii. Statul nu are dreptul să penalizeze pe cineva pentru opiniile sale religioase, orice formă ar lua acestea. Statul nu are dreptul să impună taxe pentru suportul oricărei forme de religie. Idealul creștin este "O biserică liberă într-un stat liber", iar aceasta implică dreptul tuturor oamenilor de a avea acces liber și nestânjenit la Dumnezeu, precum și dreptul de a formula și de a propaga opinii în sfera religioasă fără nici un amestec din partea puterii civile.

Gen. 1:27; 2:7; Mat. 6:6-7, 24; 16:26; 22:21; Ioan 8:36; Fapte 4:19-20; Rom. 6:1-2; 13:1-7; Gal. 5:1, 13; Filip. 3:20; 1 Tim. 2:1-2; Iacov 4:12; 1 Petru 2:12-17; 3:11-17; 4:12-19

XVIII. Familia

Dumnezeu a orânduit familia ca și instituția de temelie a societății. Ea este compusă din persoane înrudite unele cu altele prin căsătorie, sânge sau adopțiune. Căsătoria este legământul stabilit între un bărbat și o femeie care se leagă să rămână împreună pe toată durata vieții. Căsătoria este un dar unic prin care Dumnezeu realizează câteva scopuri: ilustrează unirea dintre Christos și Biserica Sa, pune la dispoziția bărbatului căsătorit și a femeii căsătorite un cadru pentru relațiile de intimitate în care aceștia își împlinesc trăirile sexuale în conformitate cu standardele biblice și perpetuează rasa umană.

Bărbatul și nevasta au o valoare egală înaintea lui Dumnezeu, fiind creați amândoi după chipul și asemănarea Lui. Relațiile de căsătorie ilustrează felul în care se poartă Dumnezeu cu poporul Său. Bărbatul trebuie să-și iubească nevasta după cum și Christos și-a iubit Biserica. Dumnezeu i-a dat bărbatului responsabilitatea să hrănească, să păzească și să conducă familia lui. Nevasta trebuie să se supună de bună voie autorității bărbatului care o slujește din dragoste, după cum și Biserica este supusă de bună voie lui Christos, Capul ei. Creată ca și bărbatul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nevasta este egală cu el înaintea lui Dumnezeu și a primit din partea lui Dumnezeu responsabilitatea de a-și respecta bărbatul, de a-l sluji ca un ajutor potrivit în administrarea casei și în formarea noii generații.

Copiii, din momentul concepției, sunt o binecuvântare și o moștenire de la Domnul. Părinții trebuie să arate copiilor prin viața lor modelul lui Dumnezeu pentru viața de căsnicie. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor valori morale și spirituale și să-i determine, prin exemplul personal consistent și prin disciplina dragostei să facă decizii bazate pe adevărul biblic. Copiii trebuie să-și cinstească părinții și să le fie supuși.

Gen. 1:26-28; 2:18-25; 3:1-20; Ex. 20:12; Deut. 6:4-9; Ios. 24:15; 1 Sam. 1:26-28; Ps. 78:1-8; 127; 128; 139:13-16; Prov. 1:8; 5:15-20; 6:20-22; 12:4; 13:24; 14:1; 17:6; 18:22; 22:6,15; 23:13-14; 24:3; 29:15,17; 31:10-31; Ecl. 4:9-12; 9:9; Mal. 2:14-16; Mat. 5:31-32; 18:2-5; 19:3-9; Marcu 10:6-12; Rom. 1:18-32; 1 Cor 7:1-16; Efes. 5:21-33; 6:1-4; Col. 3:18-21; 1 Tim. 5:14; 2 Tim 1:3-5; Tit 2:3-5; Evr. 13:4; 1 Pet. 3:1-7.

Ce credem și De ce credem Ceea ce credem?

What we believe and Why we believe What we believe?

Marturisirea de Credinta a Bisericii Locale

1. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu

Noi credem și mărturisim că Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament sunt inspirate de Duhul Sfânt. Ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu scris, o revelație dumnezeiască (descoperire) către neamul omenesc, sunt izvorul fără greș al conștiinței lui Dumnezeu.

Galateni 1.11,12 **Evangelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos. *2Petru 1.21 **nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci***

*oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt. *2 Timotei 3.16 Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu *1 Tesaloniceni 2.13 atunci cînd ați primit Cuvîntul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvîntul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu, *Ioan 10.35 Scriptura nu poate fi desființată *Ioel 2.28 voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiucele voastre vor prooroci *Matei 10.20 Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi * 1 Corinteni 11.23 am primit de la Domnul ce v-am învățat.*

Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu scris prin inspirația Duhului Sfînt, este singura regulă și normă de credincioșie și purtare în viața aceasta.

**Efeseni 1.13 după ce ați auzit cuvîntul adevărului (Evanghelia mîntuirii voastre), ați crezut în El *2 Timotei 1.13 Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus *Romani 10.17 credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos * 2 Timotei 3.17 Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. *Psalmul 119.105 Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.*

Biblia este singura autoritate în materie de religie; ea este necesară, eficientă și suficientă pentru cunoașterea lui Dumnezeu și învățătura noastră. Astfel nu e nevoie de sprijinul tradiției.

**Matei 15.6 ați desființat astfel cuvîntul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. *Ioan 17.17 Cuvîntul Tău este adevărul. *Ioan 5.39 Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. *Isaia 34.16 Căutați în cartea Domnului, și citiți! *Fapte 17.11 Au primit Cuvîntul cu toată rîvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa. *Ioan 20.31 lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezînd, să aveți viața în Numele Lui.*

2. Despre Dumnezeu

Noi credem și mărturisim că există un singur Dumnezeu, Creatorul, Susținătorul și Stăpînitorul tuturor lucrurilor.

** Genesa 1.1 La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul. *Efeseni 4.6 Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. *Maleahi 2.10 N-avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? * Iov 31.15 Oare nu ne-a întocmit același Dumnezeu *Romani 1.19,20 ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. *Romani 11.36 Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. *Psalmul 94.9 Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să*

*nu vadă? *Fapte 17.24 Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului*

În Biblie descoperim pe Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu desăvârșire una, nedespărțiți în ființa lor.

**2 Corinteni 13.14 Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți! *Matei 28.19 botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. *1 Ioan 5.7 trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt*

a) Dumnezeu Tatăl

**Ioan 6.27 căci Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui. *1 Petru 1.2 după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sîngele lui Isus Hristos *Matei 11.25 Tată, Doamne al cerului și al pământului *Marcu 14.36 Ava, adică: Tată *Luca 22.42 Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! *Luca 23.34 Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac! *Luca 23.46 Tată, în mîinile Tale |mi încredințez duhul! *Fapte 2.33 a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt *Romani 15.6 să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. *1 Corinteni 8.6 pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.*

b) Dumnezeu Fiul, Isus Hristos

**Matei 16.16 Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu! *Ioan 1.1 La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. Luca 1.32 El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt *Fapte 8.37 Cred că Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu. *Fapte 9.20 Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. *2 Corinteni 1.19 Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru *1 Ioan 2.24 Dacă rămîne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămîne în Fiul și în Tatăl. *1 Ioan 3.23 să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos *1 Ioan 4.15 Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămîne în el, și el în Dumnezeu. *Ioan 20.31 Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezînd, să aveți viața în Numele Lui.*

c) Dumnezeu Duhul Sfânt

**Ioan 4.24 Dumnezeu este Duh *2 Corinteni 3.3 Duhul Dumnezeului cel viu *2 Corinteni 3.17 Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. *Iov 33.4 Duhul lui Dumnezeu m-a făcut *Isaia 48.16 Domnul Dumnezeu m-a trimis cu Duhul Său. *1 Corinteni 2.10 Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său *1 Corinteni 2.12 Duhul care vine de la Dumnezeu * Ioan 15.26 Duhul adevărului, care purcede de la*

*Tatăl *Ioan 14.26 Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl *Luca 11.13 Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer! *Fapte 5.32 Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.*

3. Despre om

Noi credem și mărturisim că omul a fost creat de Dumnezeu. Trupul omului –partea materială – e făcută din țărână, iar natura spirituală a omului e din Dumnezeu, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

**Genesa 1.27 Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. *Genesa 2.7 Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.*

Dumnezeu a făcut pe om fără prihană, perfect, dar nu desăvârșit; l-a creat cu voința liberă de a alege binele și răul.

**Genesa 1.31 Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune.*

**Eclesiastul 7.29 Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană *Gensa 2.16,17 Poți să mănînci după plăcere din orice pom ...dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănînci *Psalmul 107.17 prin purtarea lor vinovată ... ajunseseră nenorociți*

**Deuteronom 30.15 Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul.*

Prin căderea în păcat, omul a căzut sub blestem, și a devenit incapabil de a trăi voia lui Dumnezeu. Prin nașterea firească, fiecare moștenește sămînța păcatului, înclinarea spre rău, firea păcătoasă.

**Romani 5.12 printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit *Romani 5.19 Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși *Romani 7.17 Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. *Romani 7.18 Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. *Romani 5.6 Căci, pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți. *Romani 7.20 Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. *Romani 7.23 văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.*

Omul, fiind ființă liberă, este răspunzător înaintea lui Dumnezeu de toate faptele, vorbele și gândurile sale. Toți oamenii trebuie să moară, iar după moare urmează judecata și răsplătirea veșnică.

**Romani 14.12 fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.*

**Matei 12.36 oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit.*

**2 Corinteni 5.10 toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui*

*Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. *Evrei 9.27 oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,*

4. Despre păcat

Noi credem și mărturisim că omul, creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, cu scopul de a-L preamări pe Creatorul și a duce o viață fericită în El, a fost ademenit de Diavol, devenind neascultător de porunca lui Dumnezeu, și astfel a intrat în lume păcatul și blestemul. Păcatul este lipsa de conformitate față de legea morală a lui Dumnezeu, fie într-o acțiune, gând, dispoziție sau atitudine.

**Genesa 3.13 Femeia a răspuns: "Șarpele m-a amăgit, și am mîncat din pom." *1 Ioan 5.17 Orice nelegiuire este păcat *Romani 14.23 Tot ce nu vine din încredințare, e păcat. *Iacov 4.17 cine știe să facă bine și nu face, săvîrșește un păcat! *Ioan 8.34 oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. *Romani 6.13 Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii *Eclesiastul 7.29 Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii. *Psalmul 51.4 Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta *Efeseni 2.1-3 Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, cînd trăiam în poftele firii noastre pămîntești, cînd făceam voile firii pămîntești și ale gîndurilor noastre, și eram din fire copii ai miniei, ca și ceilalți. *Deuteronom 9.7 tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost! *1 Ioan 3.4 Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.*

Universalitatea păcatului: toți oamenii sunt păcătoși.

**Romani 3.23 toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. *Eclesiastul 7.20 pe pămînt nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască. *Iov 15.16 omul care bea nelegiuirea ca apa! *Romani 5.12 printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit. *1 Ioan 1.8 Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. *1 Împărați 8.46 căci nu este om care să nu păcătuiască*

Consecința păcatului: moartea spirituală.

**Romani 6.23 plata păcatului este moartea: *Romani 5.12 prin păcat a intrat moartea, *Genesa 2.17 să nu mănînci, căci în ziua în care vei mînca din el, vei muri negreșit *Iacov 1.15 păcatul odată făptuit, aduce moartea.*

5. Despre Mântuire

Noi credem și mărturisim că mântuirea este scăparea omului de sub urmările călcării legilor divine. Ea are de a face cu natura omului și cu faptele făcute de el. Omul nu se poate mântui pe

sine. El nu se poate spăla de păcatele sale, nu se poate desvinovăți și nici nu se poate ascunde de pedeapsa pentru păcat.

**Ieremia 2.22 Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămînea scrisă înaintea Mea, zice Domnul, Dumnezeu *Romani 1.20 Așa că nu se pot dezvinovăți; *Amos 9.2,3 De ar pătrunde chiar pînă în locuința morților, și de acolo îi va smulge mîna Mea; de s-ar sui chiar în ceruri, și de acolo îi voi coborî. "De s-ar ascunde ... de privirile Mele chiar în fundul mării, și acolo voi porunci șarpelui să-i muște.*

Omul nu-și poate crea merite prin fapte bune ca să-și acopere trecutul vinovat, și să dobîndească mîntuirea.

**Romani 3.20 Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii *Isaia 64.6 toate faptele noastre bune sunt ca o haină mînjită *Ieremia 13.23 ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?*

Mîntuirea se poate căpăta prin harul Domnului. Ea est un har care ni se dă gratuit, fără să o merităm. Faptele bune ale credincioșilor sunt roade ale mîntuirii.

**Tit 2.11 Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat *Efeseni 2.8,9 prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. *Fapte 15.11 suntem mîntuiți prin harul Domnului Isus *Tit 3.5 El ne-a mîntuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui,*

Mijlocul de mîntuire este Domnul Isus, care a fost răstignit în locul nostru. Una lt mijloc (cruce, taine, icoane, pomeni, sfinți) nu există.

**Fapte 4.12 În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți. *1 Ioan 2.2 El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre *Isaia 53.5 El era străpuns pentru păcatele noastre *Efeseni 1.7 În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor după bogățiile harului Său *2 Corinteni 5.18 Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos *Romani 3. 24,25 Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui*

Această mîntuire săvârșită pe cruce, care se poate primi în dar din partea lui Dumnezeu, e pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau clasă socială.

**1 Ioan 2.2 El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. *Tit 2.11 harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat *1 Timotei 2.3,4 Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, voiește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului.*

Pentru ca omul păcătos să se poată bucura de această mântuire, el trebuie să îndeplinească două condiții: pocăința și credința. Ele sunt întotdeauna nedespărțite.

- a) Pocăința înseamnă recunoașterea păcatului, părerea de rău pentru el, părăsirea lui și mântuirea lui în fașa Domnului, adică întoarcerea la Dumnezeu (Luca 15.11-24)
- b) Credința înseamnă primirea de către păcătos a harului divin pe care îl oferă Dumnezeu în Hristos spre mântuirea și viața veșnică.

**Marcu 1.15 El zicea: "S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie." *Luca 13.3 dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel *Fapte 2.38 "Pocăiți-vă", le-a zis Petru, "și fiecare din voi să fie botezat *Fapte 17.30 Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască *Fapte 16.31 Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.*

6. Nașterea din nou

Noi credem și mărturisim că nașterea din nou este regenerarea vieții, prin care suntem înzestrați cu o dispoziție și atitudine duhovnicească sfântă. Ea cuprinde întreg caracterul omului: intelectul, sentimentul și voința. Astfel, fiecare păcătos, pentru a deveni un adevărat credincios, trebuie să fie născut din nou.

** Ioan 3.17 Trebuie să vă nașteți din nou !*

Prin puterea sa proprie, omul nu se poate naște din nou, nu se poate schimba.

**Ieremia 13.23 Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele? *Ioan 15.5 despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.*

Fără nașterea din nou toate încercările omului de a face fapte bune, care să fie răsplătite de Dumnezeu în ziua judecății, toate eforturile omului păcătos a trăi voia lui Dumnezeu, sunt falimentare, nu pot da nici un rezultat bun. Prin nașterea firească, noi moștenim o fire păcătoasă, care dă roade păcatului. Suntem ca și un pom pădureț care nu poate face roade bune. Oricât l-ai îngriji, tot poame pădurețe aduce. Numai altoirea este cea care poate schimba firea.

**Matei 7.16-18 Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, ... pomul rău nu poate face roade bune. *Romani 8.7 ea (firea) nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. *Matei 12.34 cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi?*

Nașterea din nou este lucrarea divină pe care o face Dumnezeu în viața păcătosului pentru a corespunde voinței Sale. Pentru ca un păcătos să fie născut din nou, el trebuie să se pocăiască și să creadă, adică să primească mântuirea prin har. Atunci Dumnezeu face lucrarea nașterii din nou prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt.

**1 Petru 1.23 ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac.*

**Iacov 1.18 El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, *Ioan 3.5 dacă*

nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

**Efeseni 2.10 noi suntem lucrarea Lui,*

Nașterea din nou nu este o îmbunătățire a vieții, ci schimbare radicală a vieții. Ea nu este schimbare a efectului, ci a cauzei determinate. Nu e curățirea vieții exterioare, ci a vieții interioare.

**2 Corinteni 5.17 Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. *Romani 6.4 după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. *Coloseni 3.9,10 v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou,*

Nașterea din nou ne dă calitatea de copii ai lui Dumnezeu; ea ne face părtași firii dumnezeiești, capabili de a trăi voia lui Dumnezeu. Ea este a doua fire în viața noastră, după cum prin altoire părul pădureț nu e stârpit, ci continuă să existe, însă fără să I se dea posibilitatea de manifestare. Tot așa e și cu nașterea din nou: firea veche e răstignită, pusă în imposibilitatea de acțiune, iar firea nouă crește și aduce roadă bună. Calitatea altoiului e cu totul deosebită de cea a pomului pădureț, în esența lemnului, în frunze și în fructe. Așa este și cu cel născut din nou: toate trebuie să arate calitate lui de copil la lui Dumnezeu.

** Ioan 3.6 Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.*

**Galateni 5.22,23 Rода Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor. *Matei 7.17 orice pom bun face roade bune*

Prin nașterea din nou devenim moștenitori ai lui Dumnezeu. Dreptul la moștenirea veșnică este pe baza "înrudirii" noastre cu Dumnezeu, pe baza înfierii noastre prin răscumpărarea făcută de jertfa Domnului Isus. Cine nu e născut din nou, nu e copil al lui Dumnezeu, nu are nici dreptul la viața veșnică.

**Romani 8.17 dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos *Ioan 3.3 dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*

7. Despre Biserică

Noi credem și mărturisim că, după Noul testament, totalitatea credincioșilor, fără deosebire de rasă, naționalitate sau clasă socială, din toate timpurile, din cer și de pe pământ, formează Biserica lui Dumnezeu: biserica Universală. Această Biserică nu este o organizație pământească vizibilă, ci este organismul viu, spiritual, al celor mântuiți, adică a celor ce cred în Hristos Domnul și au fost născuți din nou.

**Evrei 12.23 Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri *Fapte 20.28 Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său. *Matei 16.18 pe această piatră voi zidi Biserica Mea, *Efeseni 1.22,23 L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui.*

În limba greacă, cuvîntul "Biserică" (ekklesia) a însemnat o adunare a celor chemați de acasă și de la treburile lor, ca să se ocupe de chestiuni de interes public. Acest cuvînt a fost adoptat de

credincioșii Domnului pentru a numi nu numai Biserica Universală ci și Biserica Locală, organizată și independentă, a urmașilor lui Isus Hristos dintr-o localitate, care se întruneau pentru închinăciune.

Deci, Biserica Locală, după învățătura Noului Testament, este unitatea voluntară a unui grup de credincioși dintr-o localitate, născuți din nou, și botezați pe baza mărturisirii personale a credinței lor în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor. Ei se unesc laolaltă cu scopul de a se închina lui Dumnezeu, de a se zidi sufletește, de a păstra curată credința și învățătura creștină, potrivit cu învățăturile Noului Testament, și de a colabora la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu.

La început Biserica se aduna în case particulare.

**Matei 18.20 acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor. *Romani 16.5 Spuneți sănătate și Bisericii care se adună în casa lor *1 Corinteni 16.19 Acuila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor *Coloseni 4.15 Spuneți sănătate.. lui Nimfa, și Bisericii din casa lui. *Fapte 8.1 Bisericii din Ierusalim *Galateni 1.22 Bisericii lui Hristos, care sunt în Iudea. *1 Corinteni 1.2 Biserica lui Dumnezeu care este în Corint.*

Conducerea directă a Bisericii o are Hristos prin Duhul Sfânt. Nu cunoaștem grade ierarhice. Cei ce primesc anumite însărcinări sunt slujitori ai Bisericii, nu stăpâni, care să poruncească.

**Coloseni 1.18 El (Hristos) este Capul trupului, al Bisericii. *Efeseni 1.22,23 El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți. *Efeseni 5.23 Hristos este capul Bisericii,*

**1 Petru 5.2,3 păstoriți ... Nu ca și cum ați stăpîni.*

Dreptul de membru al Bisericii nu se moștenește, ci se primește în mod individual, prin nașterea din nou. Acceptarea (primirea) în rândurile Bisericii Locale se face în chip voluntar și personal, în urm abotezului, pe baza mărturisirii credinței în Domnul Isus. Membrii între ei se numesc frați și surori, sunt egali în drepturi și îndatoriri, indiferent de rasă, naționalitate, clasă socială sau pregătire educațională.

**Matei 23.8 voi toți sunteți frați. *Efeseni 5.30 noi suntem mădulare ale trupului Lui, *Fapte 2.41 Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați, și în ziua aceea la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.*

Organizația Bisericii Locale este făcută pe principiul democrației autonome. Planul dumnezeiesc are ca scop stabilirea Împărăției lui Dumnezeu, în inimile oamenilor, iar Bisericile sunt mijloace alese de Dumnezeu pentru atingerea acestui scop. Bisericile au menirea de a proslăvi pe Dumnezeu, de a răspândi Evanghelia, și, prin părțasia frățească, de a da creșterea spirituală necesară fiecărui membru în parte.

**Marcu 16.15 Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia *Efeseni 4.11,12 El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, *1 Corinteni 14.4 dar cine proorocește, zidește sufletește Biserica. *1 Corinteni 14.5 pentru ca să capete Biserica zidire sufletească. *1 Corinteni 14.12 în*

*vederea zidirii sufletești a Bisericii. *Efeseni 5.19 Vorbiți între voi cu psalmi, ...și aduceți din toată inima laudă Domnului.*

8. Despre slujitorii Bisericii

Noi credem și mărturisim că în Bisericile din Noul Testament au fost diferite feluri de lucrători speciași, având însă, numai două clase de slujire, una în domeniul spiritual și alta în domeniul material al Bisericii: bătrânii bisericii (presbiteri, păstori și episcopi) și diaconi.

**Filipeni 1.1 către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii:*

a) Titlul de “episcop”, “presbiter”, și “păstor” a fost dat celor mai înalți slujitori din Bisericile Noului Testament. Toate aceste numiri sunt pentru una și aceeași slujbă: supravegherea, păstoria și cărmuirea spirituală a Bisericii.

**Fapte 20.17, 18, 28 Pavel a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii Bisericii.... le-a zis: ... Luați seama dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului*

Pentru ca cineva să fie în slujba aceasta trebuie să aibă calitățile descrise de apostolul Pavel în 1 Timotei 3.1-7 și Tit 1.5-9. Metoda alegerii este arătată prin cuvântul grecesc „heirotonia”, tradus câteodată “rânduit”, și care înseamnă “votat cu ridicare de mână”. Această alegere se face de Biserica adunată în acest scop.

** Fapte 14.23 Au rânduit prezbiteri în fiecare Biserică,*

Păstorul este și el supus disciplinei Bisericii, când învinuirea este bine întemeiată.

**1 Timotei 5.19 Împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori.*

b) Diaconii sunt chemați a-l ajuta pe păstor în însărcinarea administrării bunurilor materiale ale Bisericii. Ei au menirea să cultive dărnicia membrilor, să inspire acțiunile filantropice, de binefacere, și de grijă a celor săraci. Diaconii trebuie să aibă calitățile arătate la 1 Timotei 3.8-13. Consacrarea în lucrare, atât a păstorilor cât și a diaconilor, se face prin punerea mâinilor. **Fapte 6.6 I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. *Fapte 13.3 după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece. *1 Timotei 4.14 Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor.*

Noi credem și mărturisim că preoția, în conformitate cu Noul Testament, nu formează o clasă specială în cadrul Bisericii, ci este o calitate pe care o are fiecare credincios. Preoția este universală: fiecare credincios este un preot. Fiecare credincios are dreptul de a se apropia de Dumnezeu direct, prin Domnul Isus Hristos, fără intermediul vreunui alt mijlocitor. Fiecare credincios are dreptul de a aduce personal jertfe duhovnicești.

**1 Petru 2.5 Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.*

**1 Petru 2.9 Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un*

popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, *Apocalipsa 1.6 și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.

9. Simbolele Noului Testament Noi credem și mărturisim că Biserica nouetamentală are două simbole: Botezul și Cina Domnului. Ele nu sunt "taine".

a) Botezul. Cuvântul grecesc pentru "botez" este βαπτισμα și înseamnă "afundare". Deci, însăși traducerea cuvântului arată forma botezului ca fiind prin afundarea în apă și nicidecum prin stropire. Afundarea se face o singură dată, în Numele Sfintei Treimi. *Matei 28.19 *Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*

Botezul este simbolul înmormântării omului vechi și a învierii omului nou, în firea cea nouă, pentru o altă viață.

**Romani 6.4 Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.*

Botezul nu are calitatea de a curăți păcatele; curățirea de păcate o face numai sângele Domnului Isus. Botezul însuși este mărturia publică a celui credincios că a primit deja această curățire.

**Fapte 8.13,20-23 Chiar Simon a crezut; și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip, Dar Petru i-a zis: ...inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. ... ești plin de fieră amară, și în lanțurile fărâdelegii. *1 Petru 3.21 ... botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu.*

Pentru ca cineva să fie botezat, el trebuie să primească mai întâi mântuirea, ca să aibă un cuget curat; trebuie deci să fi împlinit condițiile mântuirii, adică, pocăința și credința în Domnul Isus Hristos. Copiii mici, întrucât nu pot mărturisi că au îndeplinit aceste condiții, nu pot fi admiși pentru botez.

**Marcu 16.16 Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit, *Fapte 2.38 "Pocăiți-vă", le-a zis Petru, "și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. *Fapte 8.36,37 Și famenul a zis: "Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat?" Filip a zis: "Dacă crezi din toată inima, se poate."*

b) Cina Domnului este simbolul morții Domnului Isus în locul nostru. Ea se compune din pâine și vin, neamestecate. Pâinea frântă ne amintește de trupul Domnului frânt pentru noi, iar vinul ne amintește de sângele Său vărsat pentru spălarea păcatelor noastre.

**Matei 26.26-28 Isus a luat o pâine, și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: "Luați, mâncați; acesta este trupul Meu." Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: "Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu,*

Cina Domnului nu are calitatea de a ierta păcatele. Ea are menirea de a ne aminti că pentru iertarea păcatelor noastre a trebuit ca trupul Domnului să fie frânt și sângele Său să fie vărsat. Acesta este scopul pentru care Mântuitorul ne-a poruncit să luăm Cina.

**Luca 22.19 să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.*

Pot lua Cina toți aceia ce și-au mărturisit credința în Domnul Isus și au fost botezați. *Fapte 2.42 *Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii și în rugăciuni.*

De fiecare dată la Cină, credinciosul trebuie să-și facă cercetarea de sine.

**1 Corinteni 11.28 Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănînce din pîinea aceasta*

10. Ziua Domnului

Noi credem și mărturisim că ziua Domnului este o rânduială creștină care trebuie păstrată în continuare, petrecută în închinăciune și cugetare spirituală atât în public cât și acasă. Spre deosebire de vechiul așezământ mozaic, când se ținea ziua a șaptea, creștinii, ca membri a așezământului nou, trebuie să țină ziua dintâi a săptămânii (Duminica), zi care a fost sfințită de Dumnezeu prin învierea din morți a Fiului Său și prin trimiterea Duhului Sfânt.

Primii creștini au ținut ziua Domnului ca zi de închinăciune. În ea trebuie să ne odihnim de lucrurile lumești și distracțiile trupești, având voie să facem faptele milei și cele care sunt absolut necesare.

Sărbători închinare sfinților nu avem, întrucât nu le găsim în Sfânta Scriptură.

**Marcu 16.9 Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintîi a săptămînii, S-a arătat mai întîi Mariei Magdalinei *Luca 24.1 În ziua întîi a săptămînii, femeile acestea și altele împreună cu ele, au venit la mormînt dis de dimineață *Ioan 20.1 În ziua dintîi a săptămînii *Fapte 2.1-4 În ziua cincizecimii (deci duminica, n.r.) erau toți împreună ... Și toți s-au umplut de Duh Sfînt *Apocalipsa 1.10 În ziua Domnului eram în Duhul. *Fapte 20.7 În ziua dintîi a săptămînii, eram adunați laolaltă ca să frîngem pîinea. *1 Corinteni 16.2 În ziua dintîi a săptămînii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea *Psalmul 118.24 Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea! *Levetic 23.16 Să numărați cincizeci de zile pînă în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un dar de mîncare.*

11. Disciplina în Biserică

Noi credem și mărturisim că Biserica are dreptul de a exercita disciplina frățească asupra membrilor ei care s-au abătut de la învățătura creștină a Cuvântului lui Dumnezeu, prin atitudine, învățătură sau faptele vieții. Punerea cuiva sub disciplină constă în muștrare, sau în ridicarea drepturilor, sau în excluderea din părtașia Bisericii. Reprimirea unui exclus se va face, la fel, în urma pocăinței și pe baza mărturisirii.

**Matei 18.15-17 Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai cîștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei*

*martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgîn și ca un vameș. * Tit 3.10 După întîia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări,*2 Tesaloniceni 3.6 În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorînduială, *1 Corinteni 5.11 să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice "frate", totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mîncăți. *1 Corinteni 5.12,13 Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela.*

12 Despre Rugăciune

Noi credem și mărturisim că rugăciunea este starea de părtășie intimă a omului cu Dumnezeu. Ea este exprimarea sinceră a lăuntrului în fața lui Dumnezeu. Din această cauză nu avem cărți de rugăciuni și nu îndemnăm pe alții să învețe rugăciuni pe dinafară.

*Psalmul 62.8 vărsați-vă inimile înaintea Lui! *Psalmul 142.1.2 mă rog către Domnul.*

*Îmi vărs necazul înaintea Lui și-mi povestesc strîmtorarea înaintea Lui. *Filipeni 4.6 în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.*

După starea inimii, rugăciunea poate fi de mulțumire, de cerere, și de mijlocire.

**1 Timotei 2.1 Vă îndemn dar, înaintea de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, *Efeseni 5.20 Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile,*

Rugăciunea trebuie adresată Tatălui în Numele Domnului Isus, El fiind Singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu. Rugăciunile adresate sfinților, credem că nu sunt în conformitate cu Sfintele Scripturi.

**Ioan 16.23 orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. *1 Timotei 2.5 este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,*

Rugăciunea este absolut necesară vieții spirituale, pentru creșterea întărirea, ferirea de ispite, și biruința asupra vrăjmașului.

**Luca 18.1 Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase. *1 Tesaloniceni 5.17 Rugați-vă neîncetat. *Matei 26.41 Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; *Efeseni 3.16 și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru,*

Rugăciunea privată se poate face oriunde, iar rugăciunea comună se face în părtășie cu ceilalți credincioși în adunare.

**Matei 6.6 tu, cînd te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns, și Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti. *Matei 14.23 S-a suit pe munte să Se roage *Matei 26.39 Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pămînt, și S-a rugat, *Fapte 1.14 Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, *Fapte 2.42 Ei stăruiau ... în rugăciuni. *Fapte 12.15 Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni*

Rugăciunile pentru cei morți nu au fost practicate în Biserica nou testamentală, și credem că ele nu au nici o valoare, deoarece cel mort a ajuns la locul lui imediat după moarte, fără să mai fie vreo posibilitate de schimbare a locului în care se află.

**Luca 16.26 Pe lîngă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.*

13. Despre sfințenie

Noi credem și mărturisim că sfințirea este lucrarea progresivă pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt în viața păcătosului mântuit. Ea începe la nașterea din nou și prin ea suntem făcuți potrivit voiei Domnului.

**1 Tesaloniceni 4.3 Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: *1 Petru 1.16 "Fiți sfinți, căci Eu sunt sfînt." *1 Tesaloniceni 4.7 Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.*

Sfințirea înseamnă curățirea de păcat și punerea la o parte a vieții pentru Dumnezeu, prin despărțirea de lume. Curățirea de păcat este făcută de sîngle Domnului Isus.

**1 Ioan 1.7 sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. *1 Corinteni 6.11 ați fost spălați, ați fost sfințiți, *Evrei 13.12 De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă.*

Despărțirea de lume și punerea la o parte pentru Dumnezeu se ace prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, care ne dă putere a ne împotrivi ispitelor și a trăi voia Lui.

**Ioan 17.17 Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul. *Fapte 2.40 "Mîntuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos." *2 Corinteni 6.17 despărțiți-vă de ei, zice Domnul; *1 Petru 1.2 prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea *2 Corinteni 3.18 Noi toți privim... și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.*

Sfințirea este lucrare la care Dumnezeu Își are partea Sa iar omul o are pe alui. Dumnezeu prin Duhul Sfânt influențează voința noastră și ne dă puterea, iar omul acceptă de la sine, în totul, voia și puterea lui Dumnezeu.

**Filipeni 2.13 Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. *Evrei 13.20,21 Dumnezeul păcii... să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, *Coloseni 4.12 pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruiti în voia lui Dumnezeu. *Coloseni 1.22,23 ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, *2 Tesaloniceni 1.11 Dumnezeul nostru ... să îplinească în voi cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorită din credință,*

14. Despre căsătorie

Noi credem și mărturisim că în conformitatea cu Sfintele Scripturi căsătoria este orânduită de Dumnezeu.

**Genesa 1.27,28 Dumnezeu a făcut pe om ... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: "Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l;*

Căsătoria este actul de bunăvoie prin care un bărbat și o femeie consimt să trăiască împreună toată viața. Bărbatului îi este îngăduit să aibă o singură soție. La fel și femeii îi este îngăduit să aibă un singur soț. După moartea unuia din ei, cel rămas se poate căsători.

**1 Corinteni 7.39 O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul, dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul.*

**Romani 7.2 Căci femeia măritată este legată, prin Lege, de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei.*

Întrucât căsătoria este și o orânduială cetățenească, ea trebuie întâi încheiată cu acte după legile statului, apoi urmează binecuvântarea în cadrul Bisericii. Noi ținem ca toate căsătoriile să fie numai în Domnul, adică între cei ce sunt credincioși ai Lui.

**2 Corinteni 6.14 Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. *1 Corinteni 7.39 este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul.*

Căsătoria nu trebuie desfăcută prin divorț. Divorțul este un lucru oprit pentru cei credincioși.

**Maleahi 2.16 Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, *Matei 19.6 Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.*

În cazul de adulter dovedit, sau a unei părăsiri răutăcioase a căminului, credem că Sfânta Scriptură îngăduie despărțirea (divorțul) și recăsătorirea părții nevinovate.

**Matei 19.9 Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește; *1 Corinteni 7.15 Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați:*

15 Dărnicia creștină

Noi credem și mărturisim că potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și practica primilor creștini, membrii Bisericii sunt datori, în chip moral, să contribuie din bunurile lor pământești, de bună voie și după putință, la susținerea cauzei Evangheliei.

**2 Corinteni 9.6,7 Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci "pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu." *Exod 25.2 Să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă. *Exod 35.3 Luați din ce aveți și aduceți un prinos Domnului. Fiecare să-i aducă prinos Domnului cel lasă inima *1 Cronici 29.5 Cine vrea să-și mai aducă de bunăvoie astăzi darurile înaintea Domnului *Romani 12.8 Cine dă, să dea cu inimă largă.*

- a) Susținerea persoanelor ce se află în slujba Evangheliei, pentru a nu duce lipsă. *Filpeni 4.16,18 *Căci mi-ați trimis în Tesalonic o dată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele... Am de toate, și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. *Tit 3.13 Ai grijă de legiuitorul Zena și Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce le trebuie pentru călătoria lor. *3 Ioan 6 Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu; *1 Corinteni 9.14 Tot așa, Domnul a rânduie ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. *Matei 10.10 căci vrednic este lucrătorul de hrana lui. *1 Timotei 5.18 Căci Scriptura zice: "Să nu legi gura bouului când treieră bucate", și: "Vrednic este lucrătorul de plata lui."*

b) Ajutorarea săracilor, orfanilor și văduvelor. *Fapte 11.29 *Ucenicii au hotărât să trimită fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, care locuiau în Iudea,* *Romani 15.26 *Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, care sunt în Ierusalim.* *1 Crointeni 16.1 *Cît privește strângerea de ajutoare pentru sfinți,* *Ioan 12.8 *Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi,* *Matei 25.40 *"Adevărat vă spun că, oridecîteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut."* *Deuteronom 14.29 *Atunci să vină Levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale, și să mănînce și să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvinteze în toate lucrările pe care le vei face cu mîinile tale.* *Iacov 1.27 *Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.*

c) Clădirea de locașuri de închinăciune.

**Exodul 35.21 Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întîlnirii, pentru toată slujba lui, și pentru veșmintele sfînte.* *1 Cronici 29.1 *lucrarea este însemnată, căci casa aceasta nu este pentru un om, ci este pentru Domnul Dumnezeu.* *1Cronici 29.9 *Poporul s-a bucurat de darurile lor de bunăvoie, căci le dădeau cu dragă inimă Domnului;* *Ezra 2.68,69 *au adus daruri de bună voie pentru Casa lui Dumnezeu, ca s-o așeze din nou pe locul unde fusese. Au dat la vistieria lucrării, după mijloacele lor.*

16. Mijlocitorul nostru în fața lui Dumnezeu

Noi credem și mărturisim că Isus Hristos este Mijlocitorul rânduit în mod divin între Dumnezeu și om. Luând asupra Sa natura omenească, totuși fără păcat, El a suferit și a murit pe cruce pentru mântuirea păcătoșilor. El a fost îngropat, a înviat a treia zi, și S-a înălțat la Tatăl, la dreapta Căruia trăiește pururea ca să mijlocească pentru poporul Său. Este singurul Mijlocitor, Profet, Preot și Împărat al Bisericii Sale.

**1 Timotei 2.5 este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,* *Evrei 8.6 *Dar acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atît mai înaltă cu cît legămîntul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.* *Evrei 7.25 *De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.* *Evrei 9.15 *Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legămînt nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legămîntul dintîi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care ne-a fost făgăduită.* *Evrei 9.24 *Căci Hristos... a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.* *Evrei 12.24 *de Isus, Mijlocitorul legămîntului cel nou,* *Fapte 7.56 *"Iată,*

văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu."

**Psalmul 110.1 Domnul a zis Domnului meu: "Șezi la dreapta Mea, pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale." *1 Petru 3.21,22 Isus Hristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpînirile și puterile.*

**Romani 8.34 Cine-i va osîndi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi. *1 Ioan 2.1 Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.*

17. Păstrarea sfinților în har

Noi credem și mărturisim că un credincios mântuit prin jertfa salvatoare a Domnului Isus Hristos în urma pocăinței personale și a credinței în sângele Lui ispășitor, este păstrat totdeauna în această stare de har prin puterea lui Dumnezeu (în afară de clipa și starea grozavă de cădere în necredincioșie și lepădare, când de bună voie omul părăsește această păstrare). În acest scop a dăruit credincioșilor Duhul Sfânt ca Mângâietorul, Cel care este alături de noi, ca să ne lumineze, călăuzească și să ne ducă la desăvârșire. Această conlucrare între Duhul Sfânt și om se poate observa în toate domeniile vieții. În rămânerea în har se împletește voința omului cu voința lui Dumnezeu, și în ea se desfășoară lupta celui credincios sprijinit de puterea lui Dumnezeu, prin care biruie ispitele păcatului și încercările vieții.

**Isaia 41.10 nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. *Isaia 41.13 Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mîna dreaptă și-ți zic: "Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!" *Iuda 24,25 Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale,.... să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, *1 Petru 1.5 Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. *2 Petru 2.9 Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, *1 Corinteni 10.13 Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. *Filipeni 1.6 Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos. *Ioan 10.28 Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mîna Mea. *Evrei 3.6 Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm.*

**Romani 8.26 Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră:*

18. Biserica și Statul

Noi credem și mărturisim că autoritatea Statutului este de la Dumnezeu, fiind îmbrăcată cu putere, pentru păstrarea drepturilor, a ordinii, și pedepsirea răufăcătorilor. Potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu suntem datori a ne supune legilor, a ne îndeplini îndatoririlor cetățenești, și a ne ruga pentru autoritățile de Stat.

**Tit 3.1 Adu-le aminte să fie supuși stăpînilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, *Romani 13.1,7 Oricine să fie supus stăpînilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpînirile care sunt, au fost rînduite de Dumnezeu... Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. *1 Petru 2.13-14 Fiți supuși oricărei stăpîniri omenești, pentru Domnul: atît împăratului, ca înalt stăpînitor, cît și dregătorilor, *1 Timotei 2.1,2 Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii,*

19. Viața de Apoi

a) Starea intermediară (Starea sufletului între moarte și judecată)

Noi credem și mărturisim că la moartea fizică, trupul, care este din țărână (materie), e coborât în mormânt, iar sufletul, care este de la Dumnezeu (spirit) se duce la Dumnezeu. În lumea de dincolo există două stări diferite și complect despărțite: una de fericire, odihnă și desfătare, numită "rai", "Sânul lui Avram", "casa din cer", etc; și alta de pedeapsă, de chin și de suferință, numită "iad", "loc de chin", "întunericul de afară", "adâncul", etc.

După moarte, sufletele celor mântuiți și împăcați cu Dumnezeu se duc în rai, iar a celor nemântuiți se duc în iad. În ambele aceste stări, sufletele sunt deplin conștiente, și în așteptarea judecății. În această stare intermediară, sufletele lor sunt fără trupuri.

Starea celor mântuiți

**Luca 16.22 Cu vremea, săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. *Luca 23.43 "Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai." *2 Corinteni 5.1,7,8 Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pămîntească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mîină, ci este veșnică. pentru că umblăm prin credință,... suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. *Apocalipsa 6.9,10,11 am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și din*

*pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: "Pînă cînd, stăpîne, Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului?" Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, *Apocalipsa 7.9,14 După aceea, m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, ...care stătea în picioare ... îmbrăcați în haine albe... "Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și leau albit în sîngele Mielului.*

Starea celor nemântuiți

**Luca 16.23 A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe cînd era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sînul lui, *2 Petru 2.9 Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării: *2 Petru 2.4 Căci, dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adînc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; *Matei 8.12 Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde vor fi plînsul și scrișnirea dinților. *Matei 13.49,50 Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo vor fi plînsul și scrișnirea dinților. *2 Petru 2.17 lor le este păstrată negura întunericului.*

b) Venirea Domnului

Noi credem și mărturisim că potrivit învățaturii Noului Testament, Domnul nostru Isus Hristos care s-a înălțat la cer va veni cu slavă și strălucire pentru a face judecata celor vii și a celor morți. Venirea Sa va fi văzută de toți și se va petrece în clipa pe care o știe numai Dumnezeu. La venirea Sa, morții vor învia, iar cei credincioși care au rămas în viață vor fi schimbați într-o clipă și răpiți în întîmpinarea Mirelui.

**Fapte 1.11 Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer. *Matei 24.30, Marcu 13.26, Luca 21.27 vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. *Ioan 14.3 Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. *1 Tesaloniceni 1.10 și să așteptați din ceruri pe Fiul Său *1 Tesaloniceni 4.16,17 Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh, *Apocalipsa 1.7 Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea, și cei ce L-au străpuns *Matei 24.36 Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.*

c) Învierea morților

Noi credem și mărturisim că la venirea Domnului, morții vor învia spre a se înfățișa înaintea Scaunului de judecată. Trupurile înviate vor fi schimbate și ele nemurire, vor fi asemenea trupului înviat al Mântuitorului. Cu acest trup se va moșteni viața de veci, cei mântuiți în fericirea veșnică, iar cei nemântuiți în pedeapsa veșnică.

**Ioan 5.28,29 vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. *Fapte 24.15 va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. *1 Corinteni 15.42 Așa este și învierea morților: trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; *1 Corinteni 15.52,53 la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. *Filipeni 3.21 El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, *Apocalipsa 20.13 Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. d) Judecata de apoi*

Noi credem și mărturisim că fiecare om va fi judecat în mod drept de Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, pentru a primi răsplata sau pedeapsa, după felul fiecăruia de viețuire pe pământ.

**Fapte 17.30,31 Dumnezeu ... a rînduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rînduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți. *Romani 2.16 Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor. *2Corinteni 5.10 Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. *Apocalipsa 20.12 Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. *Fapte 24.25 Dar, pe cînd vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrînare și despre judecata viitoare,*

e) Starea de după judecata de apoi

Noi credem și mărturisim că după judecată, potrivit Noului Testament, cei mântuiți vor moșteni viața de veci în fericirea cerească, iar cei nemântuiți vor fi lepădați de la fața lui Dumnezeu în chinul veșnic, spre pedeapsa veșnică. În aceste stări va fi ființa întregă; și trupul înviat, schimbat în nemurire, și sufletul.

Starea celor mântuiți:

**Matei 25.46 cei neprihăniți vor merge în viața veșnică. *Apocalipsa 21.3,4 "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut." *Apocalipsa 22.3-5 Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor. *Matei 25.34 "Veniți, binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.*

Starea celor nemântuiți:

**Matei 25.46 aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, *Matei 25.41 Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!
*Apocalipsa 14.10,11 va bea și el din vinul mîniei lui Dumnezeu,... și va fi chinuit în foc și în pucioasă ... Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. *Apocalipsa 21.8 Dar, cît despre fricoși, necredincioși, scîrboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua. Apocalipsa 20.15 Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.*